

[Alfred Jensen.]

med hensyn til behandlingen af tjenestemændene. Man kan lige så godt begynde at gå over til ligelønsprincippet nu for de særlige tillæg, der gives her, og det er det, vi tilsigter med vore ændringsforslag. Jeg er klar over, at det må afstedkomme visse tekniske ændringer i lovforslaget, hvis man vedtager dem, men det er der mulighed for at klare i tiden mellem anden og tredje behandling, og indvendinger af den art betragtes ikke fra vor side som særdeles vægtige.

Der er af den ærede ordfører for udvalget (Baagø-Hansen) rejst den indvending, at vore forslag vil blive temmelig bekostelige, og derfor må man fraråde dem. Ja, vi erkender, at det vil komme til at koste penge, men vi har ikke den opfattelse, at det nødvendigvis behøver at betyde, at der skal udskrives flere skatter. Vi har den opfattelse, at det vil være muligt at yde disse forhøjede lønninger, uden at man behøver at udskrive nye skatter; man kan spare på udgifterne i stedet. Jeg fatter iøvrigt ikke, at udvalget, som har rejst kravet om større tillæg til de højere lønninger, og hvori der, såvidt jeg forstår, er enighed om, at man skal gå over til ligelønsprincippet, kan rejse den indvending, at en delvis overgang til ligelønsprincippet vil komme til at koste flere penge. Hvis der er nogen alvor i talen om overgang til ligelønsprincippet, må man da gøre sig klart, at der skal udbetales flere penge; og hvis man ikke vil tage dette overgangstrin, er der så nogen grund til at tro, at man, når lønningens loven endelig kommer til revision, vil tage det store spring op? Jeg synes, det er meget beskæmmende, at der falder sådanne udtalelser på et tidspunkt, da man ellers taler om, at ligelønsprincippet skal gennemføres, og jeg synes, det er en meget ringe trøst for de tjenestemænd, der har gjort sig håb om at få lønningens loven forbedret i den omtalte retning. De må jo få den opfattelse, at der ikke er meget håb om at nå frem til den forbedring af tjenestemandens loven, de har kæmpet for, og som de har fået tilsagn om.

Jeg vil med disse bemærkninger anbefale, at man stemmer for de af mig sammen med et par kammerater fra den kommunistiske gruppe stillede ændringsforslag.

Holger Eriksen: Jeg vil gerne udtale min glæde over, at udvalget enstemmigt har kunnet give det foreliggende lovforslag til slutning. Den uerfarne, der hørte talerne ved første behandling, vil måske forbavses over denne enstemmighed og sige, at det ikke netop var, hvad vedkommende havde ventet. Men han glemmer i så fald, at der er forskel på en første behandling, der ikke forpligter nogen, og en anden behandling, hvor man stil es overfor realiteter. Naturligvis skal jeg ikke nu polemisere imod nogen af de udtalelser, der faldt ved første behandling, men jeg vil gøre opmærksom på, at der for udvalget har foreligget et stort talmateriale, som egentlig burde have været med i betænkningen som bilag. Når det ikke er tilfældet, går jeg ud fra, at det skyldes, at det var svært at få det trykt med den korte frist, man havde.

Fra dette materiale skal jeg nævne nogle tal, der belyser såvel lovforslaget som en del af den kritik, der er fremsat imod det. Jeg skal ikke opholde mig ved, hvad de enkelte tjenestemandsgupper faktisk får mere end tidligere, men kun ved den procentuelle forøgelse, idet man naturligvis går ud fra, at den, der har meget, får forholdsvis mere end den, der har lidt. Grundlaget er bruttotallet, altså bruttoindtægten, pr. 1. april 1946 — den dag, tjenestemandens lovens lønningsregler trådte i kraft — dog er stedtillæget ikke medtaget, da det naturligt falder udenfor. Forbedringen for de to år, der her er tale om, er for departementschefer 11,31 pct., for kontorchefer 9,72 pct., for fuldmægtige 8,51 pct., for sekretærer 9,84 pct. og for assistenter 10,28 pct., medens kontorister må nøjes med 8,75 pct. Det vil altså sige, at de højest lønnede procentuelt har opnået betydeligt mere end de øvrige lønningsklasser, men at linien iøvrigt er bugtende, for såvidt som ikke blot de lavest lønnede, nemlig kontoristerne, men også de relativt højere lønnede fuldmægtige har måttet nøjes med det mindste.

Det var administrationens tjenestemænd. For etaternes vedkommende er forholdet det, at ingen får en lønstigning, der kommer i nærheden af departementschefernes. Højest ligger 9. lønningsklasse, det vil sige assistenterne, med en stigning på 10,20 pct.